

Arrest

nr. 234 094 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 25 september 2017 weigerde de gemachtigde het verblijf voor meer dan drie maanden. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 280 508 van 31 augustus 2018 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 18 april 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 17 juli 2019 weigerde de gemachtigde opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker volgend op de eerdere aanvraag van 28 maart 2017, die nog was ingediend in functie van de Belgische echtgenote. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 224 070 van 17 juli 2019 vernietigde de Raad de beslissing van 17 juli 2019.

Op 15 oktober 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker zonder bevel om het grondgebied te verlaten en dit zowel volgend op de aanvraag van 28 maart 2017 in functie van de echtgenote, als op de aanvraag van 18 april 2019 in functie van het Belgisch minderjarig kind.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 28/03/2017 en op 18/04/2019 werd ingediend door:

*Naam: B. Voorna(a)m(en): U. Nationaliteit: Kosovo
Geboortedatum: [...]1991 Geboorteplaats: P. Rr: [...]
Verblijvende te: [...] MECHELEN*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De aanvraag die op 28/03/2017 werd ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote is geweigerd geweest op 25/09/2017 en op 17/07/2019. Deze beslissingen werden vernietigd door de RVV in zijn arrest van respectievelijk 280 508 dd. 31/08/2018 en 224 070 dd. 17/07/2019. Onderhavige beslissing betreft dus ook een beslissing van de aanvraag van 28/03/2017.

De aanvraag van 28.03.2017 betreft een aanvraag in functie van de Belgische echtgenote overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene vraagt heden gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde B. A. (RR: [...]), eveneens in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Het verblijfsrecht dient in beide gevallen geweigerd te worden op basis van artikel 43 van de wet van 15/12/80 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd recentelijk opgesloten in de gevangenis van Mechelen van 4/01/2019 tot 7/01/2019 om dan in strafonderbreking te gaan en onder elektronisch toezicht te worden geplaatst van 08/05/2019 tot 04/06/2019. Dit naar aanleiding van een veroordeling door de Correctionele rechtbank van Antwerpen (afdeling Mechelen) op 11/08/2016 voor het toedienen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tot een gevangenisstraf van 1 jaar (met met uitstel van 3 jaar voor ½ of een geldboete van 100,00 EUR (x6 = 600,00Eur vervangende gevangenisstraf van 1 maand).

In het vonnis van 11/08/2016 is expliciet opgenomen dat de rechtbank van mening is dat ‘de feiten die betrokkene heeft gepleegd bijzonder ernstig zijn en getuigen van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Het gebruik van gratis geweld is enorm beangstigend voor slachtoffers en onaanvaardbaar in onze maatschappij.’

Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers wat betreft de familiale belangen van betrokkene blijkt dat hij samen met zijn

familie naar België is gekomen in het jaar 2000. Zijn ouders zijn echter geen houders van het verblijfsrecht in België. Slechts één broer en één zus zijn houders van het verblijfsrecht in België. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in september 2014 reeds gehuwd was met zijn huidige echtgenote, recentelijk is dan het Belgische kind er gekomen. Na het huwelijk diende hij reeds een verzoek tot verblijf bij zijn echtgenote in. Deze aanvraag werd op 20.03.2015 geweigerd omwille van redenen van openbare orde. Toen waren enkel de feiten waarvoor betrokkene veroordeeld was op 13.01.2011 en op 20.12.2012 ons bekend. Betrokkene was ook in zijn jeugd jaren in aanraking gekomen met de jeugdrechtbank van Mechelen nl. op 11.12.2007 wegens afpersing, diefstal met geweld, alsook op 17.12.2009 met de jeugrechtbank van Mechelen wegens opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans goederen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, verboden wapens, diefstal met geweld of bedreiging, verdovende middelen. Op het moment van de meest recente feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld nl. op 18.01.2015, was betrokkene dus eigenlijk in procedure om het verblijfsrecht te bekomen. Desalniettemin, dus ondanks dat mijnheer toen reeds getrouwd was met de Belgische EN dat hij in procedure zat om het verblijfsrecht te verkrijgen, pleegde hij de aangehaalde feiten.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene daar zelf het welzijn van zijn gezin of zijn toekomst in België mee voor ogen had gehouden. Intussen is er nog een Belgisch kind geboren. In hoeverre de geboorte van dit kind het gedrag van betrokkene positief zou kunnen beïnvloeden is onwaarschijnlijk, het huwelijk met zijn vrouw heeft hem immers evenmin tot inkeer gebracht. Het recidive karakter van de misstappen die betrokkene keer op keer begaat, telkens gaat het over geweldpleging, zorgt bovendien voor een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde. Niets sluit uit dat de stoppen van betrokkene binnenkort terug doorslaan. Het feit dat betrokkene steeds opnieuw gelijkaardige feiten pleegde, niet tot inkeer is gekomen en zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven die de fysieke integriteit en de veiligheid van de burgers aantasten, getuigt van het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het kind van betrokkene is heden nog zeer klein, het is slechts een baby. Logischerwijze mag dan ook gesteld worden dat de belangrijkste zorgdrager van het kind heden de moeder van het kind is. Bewijzen van een uitzonderlijke afhankelijkheid van het kind tegenover de vader werden niet bijgevoegd bij de aanvraag. Er wordt niet betwist dat betrokkene geen goede band zou hebben met het kind. Echter, er blijkt geen afhankelijkheid in de zin dat de aanwezigheid van de vader onontbeerlijk zou zijn om het welbevinden van het kind in België te vrijwaren. In die zin wordt het weigeren van het verblijfsrecht evenredig geacht. Het risico op recidive is te groot, het gevaar voor de maatschappij te reëel, tegenover de meerwaarde die betrokkene kan vormen voor zijn gezin. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten met vrouw en kind, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind en de echtgenote aan betrokkene, kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Wat betreft de duur van zijn verblijf in België blijkt uit het dossier dat hij, zoals reeds eerder besproken, vermoedelijk reeds jarenlang in België verblijft, echter elk van de aanvragen tot verblijf op tal van gronden, bleek keer op keer ongegrond. Zowel in zijn kindertijd hebben zijn ouders, alsook hijzelf nadien als volwassene, nooit opvolging gegeven aan een negatieve beslissing of een bevel. Het spreekt voor zich dat betrokkene geen verblijfsrecht kan ontlenen aan illegaal verblijf. Verder wat betreft zijn leeftijd, lijkt ons evenmin dat er enig bezwaar is om deze beslissing te nemen. Betrokkene is niet bijzonder jong of oud waardoor deze beslissing inhumain zou zijn om op te leggen. Wat betreft betrokkenes gezondheid is ons niets ongunstigs bekend. Verder wat betreft zijn gezinssituatie, die werd hiervoor reeds besproken. Tot op heden heeft betrokkene zijn Belgische

echtgenote kennelijk zelf ingestaan voor het gezin, mijnheer is immers overwegens in illegaal verblijf geweest, heeft in de gevangenis verbleven edm, waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij finantiëel voor zijn gezin heeft ingestaan. Niets sluit uit dat mijnheer vanuit het buitenland financieel bijdraagt en zijn echtgenote zich verder goed laat omringen door alle voorzieningen in België zoals school, gezinsondersteuning e.d.m. voor zover zij dit wenst en natuurlijk haar eigen netwerk/familie in België. Niets sluit uit dat het welbevinden van het kind daarmee in het gedrang komt. Van zijn economische situatie is ons niet bekend. Niets sluit uit dat hij elders zijn economische activiteiten terug opneemt of er nieuwe ontwikkelt. De graad van integratie van betrokkene werd reeds aangehaald. Tenslotte wat betreft zijn bindingen met het land van herkomst, daartoe bevat het dossier weinig aanwijzingen. Gezien hij als kind, gezamenlijk met zijn ouders en broers en zus naar België is gekomen, kan alvast worden aangenomen dat hij de taal van zijn moederland beheerst. In elk geval is hij nog steeds houder van de Kosovaarse nationaliteit, met de kansen die hij in België gekregen heeft op vlak van bvb school lopen moet het mogelijk zijn opnieuw aansluiting te kunnen vinden bij de Kosovaarse maatschappij, er werk te vinden, een nieuwe start te maken.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1.

Op grond van het artikel 43, §1, 2° Vreemdelingenwet kan verweerder het verblijf van verzoeker weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet stelt echter ook:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Verweerder is ingevolge het artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet dus verplicht rekening te houden met:

- *verzoekers leeftijd*
- *zijn gezondheidstoestand*
- *zijn gezinssituatie*
- *zijn economische situatie*
- *zijn sociale en culturele integratie*
- *de mate van zijn bindingen met zijn herkomstland Kosovo.*

2.

Verzoeker meent vooreerst dan onvoldoende door verweerder werd aangetoond dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Daarnaast meent verzoeker dat, zelfs mocht het gevaar voor de openbare orde aantoonbaar zijn, het niet volstaat om de elementen uit art. 43§2 Vreemdelingenwet louter op te sommen. Er moet een werkelijke “fair balance” toets worden gemaakt.

Tot slot meent verzoeker dat de verwijzing naar het artikel 8 EVRM op onvolledige wijze gebeurd is door verweerder in de bestreden beslissing.

3.

Verweerders standpunt is in essentie dat verzoekers verblijf moet worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verweerder verwijst daarvoor naar volgende elementen:

- verzoeker is in zijn jeugd jaren in aanraking gekomen met de jeugdrechtbank
- er wordt verwezen naar vonnissen van de jeugdrechtbank van Mechelen van december 2007 en december 2009
- verzoeker werd veroordeeld op 13.01.2011 en op 20.12.2012 door de correctionele rechtbank te Mechelen
- verzoeker werd veroordeeld op 11.08.2016 voor feiten van 18.01.2015, dus toen hij reeds gehuwd was met mevrouw V., met wie hij thans de gezinshereniging aanvraagt.

Verzoeker wenst zijn verantwoordelijkheid voor de feiten die hij pleegde niet te minimaliseren, doch wenst wel te wijzen op volgende elementen:

- uit de beslissing noch uit het administratief dossier blijkt welke feiten verzoeker pleegde als minderjarige, of wat de jeugdrechtbank daaromtrent heeft beslist. Hoe dan ook verwijst verzoeker naar het feit dat hij ten tijde van deze vonnissen minderjarig was en dat minderjarigen in het Belgisch strafrecht in beginsel (behalve in het geval van uithandengeving, quod non in casu) niet schuldig zijn aan feiten, en dus ook niet veroordeeld worden tot een straf. De jeugdrechtbank kan enkel maatregelen opleggen. In de bestreden beslissing blijkt niet of de jeugdrechtbank destijds een maatregel oplegde, laat staan dewelke.
- de veroordelingen op 13.01.2011 en 20.12.2012 was voor feiten die plaatsvonden op 22.05.2010, respectievelijk op 15.10.2011. Het gaat dus om feiten die op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing al ruim 9 jaar, respectievelijk 8 jaar oud zijn. Verzoeker was toen net meerderjarig geworden (hij is geboren op 27.12.1991 en was dus ruim 18 jaar bij de eerste feiten en 19,5 jaar bij de feiten die ten grondslag liggen aan de tweede veroordeling). Hij werd telkens veroordeeld tot een werkstraf, van respectievelijk 60 en 70 uur, en telkens ook een geldboete (van 100 EURO, respectievelijk 50 EURO)
- De laatste feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 11.08.2016 dateren van 18.01.2015, en zijn dus op het ogenblik waarop de thans bestreden beslissing werd genomen ook bijna 5 jaar geleden geschied. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar waarvan de helft met uitstel gedurende drie jaar en een geldboete van 100 EURO. Deze drie jaar zijn intussen verstreken. Verzoeker werd inderdaad drie dagen opgesloten in de gevangenis van Mechelen, van vrijdag 04.01.2019 tot maandag 07.01.2019. In werkelijkheid diende verzoeker zich inderdaad in de gevangenis aan te melden op vrijdag 04.01.2019 met de bedoeling om na te gaan of hij in aanmerking kwam voor een elektronische enkelband, in welk geval hij mocht vertrekken. Doch aangezien het weekend naderde was het niet meer mogelijk dit te laten nagaan en moest verzoeker inderdaad wachten tot eerstvolgende werkdag maandag 07.01.2019, waarop inderdaad werd vastgesteld dat verzoeker in aanmerking kwam voor een elektronische enkelband, dewelke hij uiteindelijk heeft gedragen tussen 08.05.2019 en 04.06.2019, hetzij minder dan een maand.

Vraag is of deze feiten, hoewel minstens de feiten waarvoor hij in 2011, 2012 en 2016 werd veroordeeld niet worden betwist, wel voldoende zijn om te stellen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers niet dat dit per definitie het geval is indien de betrokkene ooit veroordeeld werd voor een strafbaar feit. Het Hof van Justitie definieerde het begrip "openbare orde" in het arrest Bouchereau (HvJ 27 oktober 1977, nr. C-30/77), punt 35: "Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

De vraag is of er in casu wel sprake kan zijn van een "werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast". Welk fundamenteel belang van de samenleving hier in gevaar is, wordt niet aangetoond.

Immers betekent elke inbreuk op de wet een verstoring van de maatschappelijke orde, maar dit betekent niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Niet elke

wetsovertreding rechtvaardigt een beroep op de openbare orde (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor de omzetting en toepassing van Richtlijn 2003/86 EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009)313 def, 2 juli 2009, 12.)

Los daarvan moet uit het gedrag van verzoeker ook een voldoende actueel gevaar op recidive bestaan. De dreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beperkende maatregel door de nationale autoriteiten wordt genomen of door de rechter wordt getoetst (zie A. PAHALDSING, "Welke mogelijkheden hebben lidstaten om de openbare orde te beschermen tegen de criminele burger van de Unie: een nadere analyse van de excepties van de Unierechtelijke openbare orde", T.Vreemd. 1/2018, blz. 34).

Verzoeker wijst er op dat hij werkt (zie stukken 2-5), dat hij momenteel een dochter heeft en dat hij al bijna vijf jaar geen strafrechtelijke inbreuken meer heeft gepleegd. Hij heeft een stabiel huwelijk en heeft samen met zijn Belgische echtgenote een woning gekocht die zij afbetalen.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met het werk van verzoeker, terwijl dit nochtans aan hem werd meegedeeld. Verzoeker erkent dat hij in het verleden misdrijven heeft gepleegd, maar wijst er tegelijkertijd op dat deze relatief licht werden bestraft (werkstraffen, geldboetes en een gevangenisstraf van één jaar waar van de helft met uitstel gedurende drie jaar, wetende dat deze drie jaar intussen reeds voorbij zijn gegaan zonder nieuwe inbreuken).

Kennelijk waren de inbreuken onvoldoende ernstig om de straf volledig uit te voeren wat betreft de gevangenisstraf. In de praktijk werd hij na drie dagen vrijgelaten en diende hij daarna minder dan een maand een enkelband te dragen.

Verzoeker wijst er voorts op dat het feit dat hij werk heeft een belangrijke contra-indicatie is voor het risico op recidive volgens PALADSINGH (ibid. blz. 36). Verweerder houdt in het geheel geen rekening met de informatie die verzoeker hem overmaakte in september 2018 en februari 2019 (stukken 2-5), terwijl deze nochtans de beoordeling in zijn voordeel zouden kunnen ombuigen, en in elk geval in de beoordeling moeten worden betrokken om een volledige beoordeling van zijn situatie te kunnen maken. Zodoende werd alleszins ten onrechte beweerd in de bestreden beslissing dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Vooreerst werd door verweerder niet aangetoond dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde. En als dat toch het geval is, dan wijst verzoeker er op dat niet is aangetoond dat verzoeker thans nog steeds een actueel gevaar vormt, en dat er actueel nog een recidiverisico is. Verzoeker verwijst in dat verband naar de relatief lichte straffen, de lange tijd die voorbijgegaan is sinds de laatste feiten waarvoor hij werd veroordeeld en op het feit dat hij thans werkt en een huis afbetaalt, elementen die wijzen op verregaande integratie waarmee verzoeker geen rekening hield terwijl de feiten nochtans aan hem ter kennis werden gebracht.

4.

Voorts en daarbij aansluitend wijst verzoeker er op dat het niet volstaat om louter opsomming te maken van de criteria uit artikel 43, §2 Vreemdelingenwet.

Verweerder wijdt weliswaar uitdrukkelijk een motivering aan enkele criteria van het artikel 43, §2 Vreemdelinge wet, maar doet dit op onvolkomen wijze.

Hiervoor wees verzoeker al op de onvolkomen wijze waarop verzoekers economische participatie in rekening werd gebracht. Zo stelt verweerder dat verzoeker gelet op zijn gevangenschap niet kon werken en bijdragen aan zijn gezin, terwijl er bewijzen voorliggen dat verzoeker de laatste jaren heeft gewerkt en terwijl verweerder zelf aanhaalt dat verzoeker maar drie dagen in de gevangenis heeft gezeten (een eenvoudige blik op de kalender maakt duidelijk dat dit dan nog tijdens het weekend was).

Verweerder verwijst bij de bespreking van de lange duur van zijn verblijf in België naar de procedures die zijn ouders in België opstartten toen verzoeker minderjarig was en stelt dat verzoeker uit dit illegaal verblijf geen rechten kan putten. Verzoeker wijst er echter op dat het gedrag van zijn ouders tijdens zijn minderjarigheid (tot 27.12.2009) niet aan hem kan worden verweten.

Sindsdien heeft verzoeker maar één (niet vernietigde) beslissing tot weigering van verblijf ontvangen (in 2015, eerste aanvraag gezinshereniging in functie van zijn echtgenote), waarna hij effectief met zijn

echtgenote gedurende ongeveer een jaar in Kosovo is gaan wonen, met andere woorden heeft hij deze beslissing gerespecteerd.

Verzoeker wijst er voorts op dat het element van zijn sociale integratie onbesproken blijft in de beslissing (op het einde van de laatste alinea van beslissing wordt gesteld: "De graad van integratie van betrokkene werd reeds aangehaald", doch dit blijkt niet uit de lezing van de voorgaande delen van dit beslissing". Hoe dan ook blijkt uit dit loutere element al dat aan de bepalingen van het artikel 43,§2 Vreemdelingenwet niet werd voldaan, hetgeen op zich al volstaat om de beslissing te laten vernietigen.

De Raad heeft geen onderzoeksbevoegdheid en kan de afweging niet in de plaats van verweerder maken. De Raad kan alleen nagaan of de ingeroepen motieven van verweerder bestaan en zwaarwichtig genoeg zijn. In casu ontbreekt de evaluatie door verweerder van de voorgeschreven motieven echter, zodat uw Raad de bestreden beslissing zal moeten vernietigen.

De schending van het artikel 43,§2 juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht is om die reden alleen al aangetoond.

5. [...]”

”

Verzoeker voert in zijn middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij citeert artikel 43, § 2 en wijst erop dat de gemachtigde verplicht is om onder meer rekening te houden met zijn economische situatie. Verzoeker is van oordeel dat onvoldoende is aangetoond dat hij een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde of nationale veiligheid omdat vele feiten zijn gepleegd toen hij nog minderjarig was, de 3 veroordelingen twee maal een werkstraf uitmaakten voor feiten die plaats vonden op 22 mei 2010 en 15 oktober 2011 en dus geen recente feiten meer zijn en de laatste veroordeling betrekking had op feiten van 18 januari 2015, dus evenzeer oude feiten waarvoor hij uiteindelijk maar drie dagen werd opgesloten, van 4 tot 7 januari 2019. Hij wijst er bijkomend op dat hij eigenlijk direct in aanmerking kwam voor een enkelband, maar omdat dit op een vrijdagavond niet meer mogelijk was om dit na te gaan, heeft hij tot de eerst volgende werkdag moeten wachten op de enkelband en zo drie dagen in de gevangenis gezeten. Vervolgens heeft hij maar een maand de enkelband moeten dragen. Verzoeker wijst er verder onder meer op dat hij werkt en dat de gemachtigde daar geen rekening mee gehouden heeft, terwijl dit nochtans aan hem werd meegedeeld per e-mail in september 2018 en in februari 2019. Hij voegt dienaangaande stukken toe bij het verzoekschrift. Verder wijst hij op rechtsleer waarin wordt gesteld dat het hebben van werk een belangrijke contra-indicatie is voor het risico op recidive. Verzoeker is dus van oordeel dat die stukken de beoordeling in zijn voordeel zouden kunnen ombuigen. In elk geval had die informatie in de beoordeling moeten betrokken worden om een volledige beoordeling van zijn situatie te maken. Verder wijst verzoeker erop dat hij ook een huis heeft gekocht en afbetaalt, hetgeen ook elementen zijn die wijzen op een verregaande integratie waarmee de gemachtigde geen rekening hield terwijl die feiten nochtans aan hem ter kennis werden gebracht. Hij concludeert dus dat zijn economische participatie op onvolkomen wijze in rekening werd gebracht en wijst specifiek op het motief van de gemachtigde waarin deze stelt dat verzoeker gelet op zijn gevangenschap niet kon werken en bijdragen aan zijn gezin, terwijl er juist bewijzen voorliggen dat verzoeker de laatste jaren heeft gewerkt en terwijl de gemachtigde zelf in de beslissing aanhaalt dat verzoeker (maar) drie dagen in de gevangenis heeft gezeten.

Verweerder stelt in de verweernota dat enkel het schrijven van 18 september 2018 aan hem werd overgemaakt. Hij wijst erop dat uit de stukken bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het schrijven van 25 februari 2019 naar het e-mailadres gh.[...].@ibz.fgov.be heeft overgemaakt en dat dit e-mailadres reeds geruime tijd niet meer in gebruik is. Verzoeker zal hiervan een foutmelding gekregen hebben, zodat hij moest weten dat die informatie de gemachtigde niet had bereikt. Wat betreft de informatie overgemaakt op 18 september 2018 wijst verweerder erop dat dit stukken betreft die dateren van meer dan een jaar voor het nemen van de beslissing, zodat de actuele economische waarde van verzoeker in die stukken niet wordt beschreven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. In dit geval dient overeenkomstig § 2 van dit artikel rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoeker inderdaad op 18 september 2018 een schrijven heeft gericht aan de gemachtigde waarin hij met verwijzing naar het vernietigingsarrest nr. 208 508 van 31 augustus 2018 nog een aantal elementen in het licht van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet in het licht heeft gezet. Hij wees daarin onder meer op het feit dat verzoeker sedert juli 2017 onafgebroken heeft gewerkt en voegde dienaangaande de loonfiches toe. Hij stelde uitdrukkelijk dat dit zijn bindingen met België en zijn economische situatie bewijst, zijnde een criterium uit artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wees hij ook ten bewijze van zijn gezins- en economische situatie en zijn bindingen met België uitdrukkelijk op het feit dat hij en zijn echtgenote een huis hebben gekocht waarvoor zij een woonkrediet afbetalen. Verzoeker stelde tot slot *“ik vraag u dan ook uitdrukkelijk om deze elementen af te wegen ten opzichte van de feiten van openbare orde die cliënt in het verleden heeft gepleegd. [...]”*

De Raad stelt vast dat het administratief dossier inderdaad de loonfiches bevat en het bewijs dat het woonkrediet wordt afbetaald door verzoeker en zijn vrouw. Er blijkt op geen enkele wijze dat de gemachtigde in de bestreden beslissing met die relevante stukken, die hem tijdig waren ter kennis gebracht, heeft rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. In tegendeel, de gemachtigde stelt uitdrukkelijk *“van zijn economische situatie is ons niet (sic) bekend”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde een onzorgvuldigheid heeft begaan door geen rekening te houden met alle pertinente stukken in het administratief dossier. Evenmin blijkt uit de overweging dat niets uitsluit dat verzoeker elders economische activiteiten terug opneemt of er nieuwe ontwikkelt, dat is rekening gehouden met het voormelde schrijven van zijn raadsman van 18 september 2018 en de daarbij horende stukken.

Daarnaast blijkt dat de gemachtigde ook manifest in strijd met die stukken heeft geoordeeld dat *“betrokkene zijn echtgenote kennelijk zelf [heeft] ingestaan voor het gezin”* nu *“mijnheer”* *“in de gevangenis [heeft] verbleven edm waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij financieel voor zijn gezin heeft ingestaan”*. Er blijkt daarentegen op basis van de loonbrieven en het stuk aangaande het woonkrediet in het administratief dossier dat verzoeker, samen met zijn echtgenote, zeer duidelijk financieel heeft ingestaan voor zijn gezin.

Verzoeker stipt overigens terecht aan dat ondanks zijn drie veroordelingen, waarvan de eerste twee werkstraffen betroffen en de laatste een gevangenisstraf van een jaar waarvan de helft met uitstel en een geldboete, hij uiteindelijk niet meer dan drie dagen werd opgesloten, zijnde van vrijdag 4 januari

2019 tot maandag 7 januari 2019, hetgeen inderdaad met een weekend overeenkomt. Dit blijkt uit het administratief dossier onder meer uit een e-mail van 7 januari 2019 van een penitentiair administratief assistent van de gevangenis van Mechelen. Bezwaarlijk kan de gemachtigde vervolgens stellen dat verzoeker onder meer door zijn verblijf in de gevangenis financieel niet kon instaan voor zijn gezin. De gemachtigde is bijgevolg niet gekomen tot een correcte feitenvaststelling.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Waar verweerder in de nota nog stelt dat de informatie waarnaar wordt verwezen in het schrijven van 18 september 2018 dateert van een jaar voor het nemen van de bestreden beslissing en hiermee de actuele economische situatie in geen geval wordt beschreven, is dit een a posteriori motief dat de eerder vastgestelde onwettigheid niet kan ongedaan maken.

Wat betreft het schrijven van de raadsman van verzoeker van 25 februari 2019, waarin hij verwees naar zijn eerder schrijven van 18 september 2018, doch ook nog bijkomende loonfiches heeft gevoegd van juni 2018 tot en met januari 2019 waaruit blijkt dat verzoeker gemiddeld meer dan 1505 euro netto verdiende, evenals een nieuw contract vanaf januari 2019 bij een andere werkgever met een loon van ongeveer 1900 euro per maand, blijkt niet uit het administratief dossier, dat die e-mail is aangekomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit neemt niet weg dat bij het nemen van de huidige beslissing hoe dan ook moest rekening gehouden worden met het pertinente schrijven van 18 september 2018 waarvan verweerder in de nota erkent dat de gemachtigde die heeft ontvangen, hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 15 oktober 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES